

ELS DESAPAREGUTS DE SAINT-AGIL *

Una estimable qualitat literària i la nostàlgia soterrada amb la qual l'autor conta una experiència infantil viscuda fan que aquesta novella sobrepassi el to mitjà del gènere policíac.

* *Els desapareguts de Saint-Agil*, Pierre Véry Col·lecció "La cua de palla", 13. Edicions 62, Barcelona. Traducció de Bonaventura Vallespinosa.

De vegades, però, la preocupació d'explicar uns personatges i un ambient reals alenteix l'acció i enreda el fil pacientment enfilat des del principi. El diari final del nen detectiu, quan el lector ja ho sap gairebé tot, o almenys ha desenrotllat ja el nus del misteri, fa l'efecte que no és ben bé necessari o que es podria escurçar molt. Qui sap si és un intent de joc subtil a costa del mal lector que comença una novella fullejant-la des de les darreres pàgines; en aquest cas caldria saludar la novetat amb simpatia.

La traducció de Bonaventura Vallespinosa és remarcable per la gràcia i l'agilitat posades al servei de resoldre el problema de vertir a la nostra llengua les converses dels col·legials francesos. L'encant d'una bona traducció — una felicitat general en les edicions catalanes — fa molt agradable la lectura d'*Els desapareguts de Saint-Agil*, un llibre que s'allunya força del simple esplai detectivesc. — P. C.